

Cuprins

Prefață	
Proveniența	11
<i>O notă despre momentul apariției acestei cărți ...</i>	12
Partea întâi	
Stâlpii pierduți în Antichitate	15
Capitolul 1 – Salvarea cunoștințelor de la catastrofă.	
Prima poveste arheologică din lume.....	17
<i>Nefilimii .....</i>	<i>22</i>
<i>Unde ar putea fi găsit stâlpul supraviețuitor</i>	
<i>al lui Josephus?.....</i>	<i>28</i>
Capitolul 2 – „Setiți” în Egipt?	36
Capitolul 3 – Enoh și Hermes.....	50
<i>Urmărind mitul.....</i>	<i>59</i>
<i>Tableta de smarald.....</i>	<i>65</i>
Capitolul 4 – Apariția unui sentiment al pierderii.....	68
<i>Cei căzuți.....</i>	<i>78</i>
<i>Gnosticii: întoarcerea setiților.....</i>	<i>81</i>
Capitolul 5 – Cât de veche este teologia antică?	94
Capitolul 6 – O istorie concisă a religiei.....	106
Capitolul 7 – De la apocaliptic la gnoză	
și înapoi la religie	122

<i>Newton și „daimon”</i>	31
Capitolul 15 - Pasiunea pentru antichități.....	32
<i>Stukeley și Blake</i>	32
<i>Stukeley, francmasoneria și Prisca Sapiientia</i>	33
Capitolul 16 - Blake și religia originală	34
<i>Toate religiile sunt una</i>	34
Capitolul 17 - De la Iluminism la Teosofie	35
<i>Persistența unității antediluviene</i>	
<i>a științei și religiei</i>	35
<i>Tradiția</i>	36
<i>Saint-Yves d'Alveydre</i>	36
<i>Doctrina secretă</i>	37
<i>Probleme cu influența teosofică</i>	38
Capitolul 18 - Scopul religiei, metoda științei.....	38
<i>Aleister Crowley și Thelema</i>	38
<i>Știința și mitologia antediluviană</i>	39
Partea a treia	
Întoarcerea în paradis	40
Capitolul 19 - Înapoi la Unu.....	40
<i>Comuniunea esențială</i>	
<i>în sistemele ezoterice</i>	41
<i>Religie pentru viitor</i>	42
Capitolul 20 - Întoarcerea stâlpului pierdut	42
Note.....	42
Bibliografie	43

Partea a doua

Filosofia hermetică. Căutarea concordanței sau

<i>reunificarea fragmentelor</i>	139
Capitolul 8 - Viziunea unitivă	141
<i>Kabbala</i>	141
<i>Ramon Llull (1232- cca 1316)</i>	149
<i>Alambicul din Florența:</i> <i>filosofia hermetică renăscută</i>	155
Capitolul 9 - Restaurarea armoniei	165
<i>De la Soare la infinit</i>	165
<i>Francesco Giorgi: armonia cosmică</i>	175
<i>Copernicus</i>	181
<i>Giordano Bruno (1548-1600)</i>	193
Capitolul 10 - Stâlpii pierduți ai Francmasoneriei.....	205
<i>Dovezi medievale târzii</i> <i>referitoare la stâlpii antediluvieni</i>	208
<i>Zidărie antediluviană</i>	228
Capitolul 11 - Masoneria ezoterică și misterul „Accepției”	234
<i>John Dee și matematica primară</i>	261
Capitolul 12 - Întoarcerea lui Enoh.....	269
<i>„Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”</i>	276
Capitolul 13 - Isaac Newton	290
Capitolul 14 - „O istorie a coruperii sufletului omului”	304
<i>Templul înțelepciunii</i>	305
<i>Anticii știau deja</i>	307

Prefață

Proveniența

În toamna anului 2018, profesorul Gabriele Boccaccini, de la Universitatea din Michigan, a avut amabilitatea să mă invite să prezint o lucrare la conferința „Enoch Seminar”, care urma să aibă loc la Florența în iunie 2019. Invitația a fost cu totul neașteptată. Prezentarea unei lucrări de cercetare pentru specialiștii în vechea Carte a lui Enoh a transformat o idee mai veche despre o carte despre „religia viitorului” în ceva mai epic, mai vital și mai universal. Privind din nou în lumea enigmatică a Cărții lui Enoh, mi-am deschis ochii către noi perspective asupra modului în care oamenii au abordat originile cunoașterii, religiei și civilizației umane. M-am regăsit reflectând cu o claritate sporită la acea perspectivă ezoterică veche care susține că, în zorii civilizației, știința și religia formau o entitate unică. Această idee m-a impresionat nu doar ca o nostalgie a trecutului, ci mai degrabă ca o viziune inspiratoare pentru viitor. O idee străveche a apărut în toată măreția ei: înainte de Potop, omenirea avea o cunoaștere imaculată, iar această cunoaștere, însuflețită de intuiția conștientă, a fost transmisă celor vrednici în mai multe fragmente din care poate fi recuperată.

Deși astăzi ne putem întreba ce am dori să se scrie pe stâlpi meniți să ateste cunoștințele noastre în fața unei eventuale catastrofe care le-ar șterge, aș dori să sugerez că, dacă începem să ne ocupăm cu seriozitate de ceea ce se crede că a ajuns deja până la noi în fragmente din trecutul îndepărtat, am putea să evităm ce e mai rău din ceea ce ar putea să vină, o mare parte din ceea ce se pare că este produsul propriei noastre greșeli deliberate, produsul slăbiciunilor noastre politice și sociale, al confuziei noastre spirituale și al lipsei noastre de voință etică de a aplica cunoștințele într-un mod matur. Cel care nu se confruntă cu faptele va fi bântuit de fantome. Îmi vin în minte cuvintele cu care am încheiat prima mea încercare de a face o istorie a lumii, la vârsta de unsprezece ani: „Cunoașterea este premiul pe care ne străduim să-l câștigăm”. Avem nevoie de cunoaștere și trebuie să acționăm în consecință.

Le mulțumesc din suflet lui Jon Graham, Ehud Sperling, Jeanie Levitan, Mindy Branstetter, Erica Robinson, Eliza Burns și Ashley Kolesnik de la Inner Traditions International pentru că au transformat o idee rară într-o realitate concretă.

Această carte descrie călătoria uimitoare a modului în care această idee a plutit printre valurile istoriei cunoscute.

O notă despre momentul apariției acestei cărți

Cu câteva zile înainte de a începe să editez acest manuscris, casa familiei mele a fost lovită de o inundație pricinuită de uraganul Dennis, a cărei furtună a lovit Marea Britanie pe 17 februarie 2020. De parcă faptul că am rămas temporar fără casă nu era suficient de jalnic, atunci, chiar și în timp ce încercam să reparăm pagubele, lumea a fost lovită de coronavirusul răspândit din China prin toate mijloacele moderne. Abia acum am putea simți cu toții în mod profund genul de șoc al realității care a făcut ca atât de multe culturi din trecutul îndepărtat să relateze legendele unui mare cataclism natural, o poveste cunoscută în tradiția iudeo-creștină drept Marele Potop și povestea lui Noe și a arcei sale. Presupunând, fără îndoială pe bună dreptate, că atât de multe lucruri prețioase s-au pierdut în acel potop sau, din câte știm, în acea serie de potopuri, a apărut o poveste conform căreia cunoștințele vitale care fuseseră descoperite înainte de potop fuseseră înscrise pe stâlpi pentru a supraviețui cataclismului care urma să vină. *Unul dintre stâlpi a supraviețuit.* În timp, construcția stâlpilor a fost atribuită lui Enoh, eroul Cărții lui Enoh, un om care, conform Genezei, nu a murit niciodată, ci a fost dus direct în rai. Povestea sau mitul stâlpilor marchează începutul călătoriei acestei cărți.

că generalul roman Vespasian împlinea așteptarea larg răspândită în Orient de a avea un mântuitor. Atunci când Vespasian a instaurat dinastia Flaviană ca împărat în anul 69 e.n., Josephus a fost răsplătit.

Josephus dorea să le demonstreze romanilor că nu toți evreii erau rebeli înverșunați și nici nu aderau în mod constant la convingeri iraționale. Dimpotrivă, strămoșii lui Josephus erau, după standardele romane, oameni raționali care mențineau tradiții inteligibile susținute de texte antice onorabile compilate cu mult înainte de începerea istoriei romane. Încrezător în misiunea sa, Josephus credea că, prezentând istoria evreiască, păstra adevărul pentru întreaga umanitate, deoarece istoria evreiască îi ducea pe toți înapoi la începuturi. Descendența primului om

Fig. 1.1. Josephus (37-100 CE), a romanticized engraving

Imaginea convingătoare a lui Josephus despre stâlpii antediluvieni este unică. Ea nu apare nicăieri în Biblia ebraică. În Biblie, stâlpii au în general mai multă presă negativă decât pozitivă, deoarece profeții evrei îi asociază în mod constant cu idolatria. Nu știm de unde a luat Josephus povestea sa despre stâlpi sau - și acest lucru este important - ce anume s-a pierdut din povestea originală în relatarea mai degrabă dezinvoltă a lui Josephus. Spun acest lucru pentru că istoria lui sare în mod frecvent peste ceea ce non-evreii ar putea găsi dificil de înțeles. Povestea lui Josephus despre stâlpi utilizează stilul său distinctiv de apologetică ameliorativă, urbană și filosofică.

De exemplu, Josephus nu insistă asupra faptului că incendiile și inundațiile au fost pedepse oribile trimise de o divinitate indignată, hotărâtă să extermine omenirea și toate celelalte lucruri de pe pământ. Este posibil ca Josephus să fi bănuțit că un astfel de accent ar putea ofensa publicul său de alte credințe cu nuanță de răzbunare neîngrădită sau fanatică și știa foarte bine că predicțiile apocaliptice ale unui sfârșit iminent al lumii în favoarea unui salvator național au fost cele care îi motivaseră recent pe zeloții evrei să se ridice împotriva Romei. Astfel de activități îi făceau pe evrei să pară suspecti, iar asta ducea la taxarea lor, Roma rechiziționând vechile taxe pentru templu chiar și după ce templul din Ierusalim a încetat să mai existe.

În relatarea sa rațională, universalizată, stâlpii lui Josephus (sau *stela*) din cărămidă și din piatră au fost ridicați pentru a păstra descoperirile care altfel ar fi dispărut în caz de cataclisme, chiar dacă supraviețuitorii ar fi negat faptul că ar fi știut de ei.

dreptatea și onoarea și că pedepsele lui Dumnezeu, deși severe, erau totuși juste, emblematice pentru un judecător incoruptibil al omenirii. Într-adevăr, Dumnezeul din Geneză ar putea fi comparat cu puterea romană crudă, așa cum este descrisă într-un discurs celebru pe care istoricul roman Tacitus îl atribuie căpeteniei Caledoniene inamice Calgacus: „Ei fac un deșert și îi spun pace”.*

Nefilimii

Raționalizarea de către Josephus a ceea ce el a considerat a fi relatarea lui Moise referitoare la istoria umană timpurie (Geneza) este evidentă în modul în care tratează acumularea Potopului. Priviți relatarea din cartea Genezei (6:1-8, versiunea King James). Aceasta prezintă semne clare că a fost editată sau cenzurată, probabil din cauza conținutului său ambiguu și potențial deranjant.

Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fiice,

Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și le-au luat de soții pe toate cele pe care le-au ales.

Și Domnul a zis: „Duhul Meu nu se va lupta mereu cu omul, căci și el este carne; dar zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

---

* Potrivit lui Tacitus (cca 56-cca 120 e.n.), discursul a fost ținut aproape exact în momentul în care Iosif scria și se referea la bătălia de la Mons Graupius din Scoția din 83 sau 84 e.n.; Tacitus, Agricola, 29-38.